

Mészáros Gyula

Három, omega, kilenc, wilmos,
wilmos, négy, hat, nemezis

– Az Egyesült Robotművektől jöttünk – mondta a nyurga, madárcú férfi. – A nevem Kenéz Ottó, ez itt pedig kollégám, Szabolcsi János.

Az említett kolléga valamivel alacsonyabb volt, holdvilág képű, és pocakos. Mindketten szürke öltönyt, céges nyakkendőt és csillogóra vixolt fekete cipőt viseltek, ami szemet szúrt a poros vidéki úton. A mögöttük parkoló fekete hibrid autó sem volt jellemző errefelé, ahol az emberek sokkal többre értékelték egy kisteherautót, amibe bármikor be lehetett dobni néhány szerszámot, vagy akár egy motoros kapát.

Ménés András végigmérte őket, miközben kezét zöld kertésznadrágjába törölte.

– Tudnék haszná'ni egyet-kettőt a maguk robotjaibú', ha be tudják programozni őket traktort vezetni. – Az öltönyösök háta mögött sárgálló gabonamező felé intett. – Vagy kombájnozni. Nemsoká' nyakamon az aratás, de híján vagyok a jó munkaerőnek. A baj csak az, hogy nemigen fér bele a költségekbe egy ilyen puccos robot. A faluba' olcsóbban találok valakit, aki nem bán egy kis izzadságot.

A nyurga látogató felemelte a kezét, mintha tiltakozni akarna, de András nem várta meg a mondandóját.

– Gyűjjenek be, ha má' ilyen messzire elvetődtek, csak nem indulnak vissza egy frissítő nélkül. Nekem ne mondja senki a városba', hogy az öreg Ménes nem tudja mi a vendégszeretet. Erre, menjünk hátra a verandára.

Az "öreg Ménes" enyhe túlzásnak tűnt, tekintve, hogy András nem nézett ki negyvennél többnek. Az öltönyösök nem tiltakoztak, szótlanul követték, ahogy a kővel kirakott járdán, a borostyánnal befuttatott eresz alatt megkerülték a házat. A látogatók a nyakukat nyújtogatva nézelődtek. Nem sokat szabadulhattak ki a betondzsungelből.

Hátul lugas fogadta őket, szőlő futott fel a fa keretre, árnyékot adva a fa asztalnak és székeknek. Félig érett fürtök lógtak a fejük fölött, kellett még a júliusi és augusztusi napsütés, hogy jól lehessen csipegetni belőlük.

– Üljenek csak le, rögtön jövök.

Egy perc múlva kancsóval és poharakkal tért vissza.

– Igazi limonádé, nem olyan, mint amit magukná' lehet kapni, ezt valódi citrombú' facsartam, oszt forrásvizet öntöttem hozzá.

Töltött három pohárba, és a látogatók elé tolt egyet-egyet. A harmadikból jól húzott, majd ingujjába törölte a száját. Az öltönyösök egymásra néztek, de nem nyúltak a pohár után.

– Hivatalos ügyben vagyunk itt – mondta Szabolcsi, a dagi.

– Attó' még lehetnek szomjasak. Na, ne sértsenek má' meg az urak! Jeget is tettem bele.

Azok ismét egymásra néztek, Kenéz megvonta a vállát, és felvette az asztalról az italt. Belekortyolt,

ízlelgette egy pillanatig, aztán felhajtotta az egészet. Szabolcsi követte a példáját.

– Köszönjük! – mondta Kenéz. – Mint mondtam, hivatalos ügyben vagyunk itt. Az Egyesült Robotművek Kísérleti Laboratóriumának a kutatói vagyunk. Új robotok kifejlesztése a feladatunk.

– Mingyá' gondoltam, hogy irodisták – vetette közbe András. – Ezekkel a kezekkel nemigen dógoznak az összeszerelő üzembe'.

Kenéz mereven rábámult.

– Egy öt éves kutatási program lezárása a feladatunk – vette át a szót a társa.

– Hát, nem hiszem, hogy ebbe' segíteni tudok – mondta András.

– Ó, dehogynem! – Kenéz egy kéttényérnyi tablettát vett elő a belső zsebéből. Nyomkodott rajta egy kicsit, bólintott, majd felnézve folytatta. – Öt évvel ezelőtt kollégánk, Mr. Keller egy kísérletet indított útjára. Szakterülete az emberi viselkedés élethű szimulációja volt. Öt android típusú robotot készített, amelyeket emberi környezetbe helyezett. Az emberek nem tudták, hogy androidokkal van dolguk.

– Ez érdekes, meg minden, de hogy gyün ez a mezőgazdaság'ho'?

– Az egyik példány éppen ön, Ménes András.

András csak nézett rá néhány pillanatig, aztán hahotázni kezdett, térdét csapkodva jókedvében. Mikor csillapodott nevetnékje, megtörölte a szeme sarkát.

– Még a könnyem is kicsordú't – mondta, amikor meg tudott szólalni. – Nem nevettem ilyen jól amióta szegény Irén elment.

A két öltönyös összenézett.

– Nem volt semmilyen Irén a kutatási anyagban – mondta Kenéz összehúzott szemöldökkel.

– Hát aztat én nem tudhatom, de minek is lett volna benne az asszony. Nem vagyunk mi olyan nagy emberek.

– Irén ... meghalt? – kérdezte Szabolcsi.

– Dehogy halt, él és virul! Elege lett a vetőmagokból' meg a szalmabálákéból', oszt itthagytott. Azt hallottam, összeállt valami autókereskedővel Pesten.

Szabolcsi súgott valamit Kenéznek, aki határozottan bólintott.

– Rendben, zárjuk rövidre a dolgot – mondta. A tablet képernyőjére bökött, majd hangosan olvasni kezdett. – Azonosító kód: három, omega, kilenc, wilmos, wilmos, négy, hat, nemezis.

Kenéz és Szabolcsi Andrásra meredt. András visszabámult rájuk. A két öltönyös láthatóan zavarba jött.

– Valami gond van? – kérdezte András.

A két férfi ismét összesúgott, aztán Szabolcsi elvette Kenéztől a tabletet, és citálni kezdte:

– Azonosító kód: három, omega, kilenc, wilmos, wilmos, négy, hat, nemezis.

Úgy néztek Andrásra, mintha várnák a csodát. Ő megvakarta a tarkóját.

– Nem tudom, mit akarnak az urak ezzel, de egy бүдös szót se értek.

– Valami gond van a kóddal – mondta Szabolcsi Kenéznek, és vizslatni kezdte a kijelzőt.

– Az nem lehet, a belépési jelszót elfogadta, az érvényessége is zöld!

– Akkor se stimmel, látod!

Mindketten Andrásra néztek, aki békésen nézett vissza rájuk.

Kenéz felállt, megragadta Szabolcsi karját, felhúzza társát a székből.

– Elnézést, csak egy perc – biccentett bocsánatkérően András felé.

Félrevonultak a lugason kívülre, a nagy diófa alá, és élénken gesztikulálva társalogtak. András nem értette, mit mondanak egymásnak, mindenesetre izgatottnak tűntek. Néhány perc után visszajöttek, de nem ültek le.

– Valami probléma adódott, utána kell néznünk a központban – mondta Kenéz. – Elnézést, hogy zavartuk. Viszontlátásra!

Mire András felállt, már félúton voltak a kapuhoz.

– Még meg se kóstolták a boromat! – kiáltott utánuk, de az öltönyösök meg sem fordultak. Rövidesen az út csak úgy porzott a gyorsító autójuk után. András a fejét csóválva ballagott be a házba.

– Hali András, hogy s mint?

Szagos Tamás semmit sem változott amióta legutóbb hívta, kefefrizurája mintha azóta sem látott volna fésűt, de a szeme ugyanúgy csillogott.

– Nem zavarok? – kérdezte András.

– Dehogy! A haverokkal lenullázunk a biometrikus programozás vizsga után. – Elfordította a mobilját, hogy András egy pillantást vethessen a társaságra, amely egy pubban láthatóan jól érezte magát. Aztán belevigyorgott a kamerába. – Látom, te is lazítasz.

András hátradőlt a hintaszékben, és feltette a lábát a kanapéra.

- Rám fér egy üveg sör a mai izgalom után.
- Mi történt? – kérdezte Tamás.
- Látogatóim voltak az Egyesült Robotművektől.
- Tamás kíváncsian hajolt közelebb a mobiljához, feje majdnem az egész kijelzőt kitöltötte.
- És?
- Felolvasták a kódot, és láss csudát, nem működött.
- Ez az! Megmondtam, látod? – Tamás keze kilógott a kamera látószögéből, de a zajból ítélve az asztalt csapkodta.
- Ász vagy, Tomi! Kösz! – mondta András.
- Bármikor. Ez szuper!
- Nem is kérdezem, hogyan érthet a mesterséges intelligenciákhoz egy egyszerű egyetemi hallgató.
- Tamás elvigyorodott, majd egy határozatlan mozdulattal körbemutatott.
- Ez csak kirakat, hogy legyen valami papírom. Különben sem kellett a fejedbe másznom, egyszerűbb volt az ER rendszerébe belenyúlni és megváltoztatni a kódot.
- Tutira nem jönnek rá?
- Eh, dehogy. Azt viszont nem tudtam kitörölni, hogy létezel, túl sok felé szerteágazott az információ, kutatás, tervezés, kivitelezés.
- Ugyan, ezért is hálás vagyok. Jövök neked eggyel!
- Most mihez kezdesz? Szerintem vissza fognak menni a biztonságiakkal, hogy ha kód nélkül is, de bevigyenek.
- Szerintem is. Épp ezért Ménés András eltűnik egyszerre s mindenkorra. Azt hiszem, itt hagyom a

vidéket, és felmegyek Pestre. Hárommillió ember között könnyebb elvegyülni.

– Akkor kihez fogok ezután leruccanni vidékre? – kérdezte Tamás.

Andrásnak eszébe jutott az első alkalom, amikor találkoztak: a bőrig ázott Tamás és barátnője, amint hátizsákukat szorongatva becsengetnek hozzá, mert lerobbant a kocsijuk. Gyümölcsöző kapcsolat kezdete volt.

– Összejövünk máshol – mondta András.

Tamás bólintott.

– Kérnék majd egy szívességet az új személyazonosságommal kapcsolatban – tette hozzá András.

– Semmi akadály. Majd rád csörgök a részletekért, amikor befejeztük az ivászatot.

– Rendben, kösz! Azt hiszem, itt az ideje, hogy megmutassam, milyen jól be tudok illeszkedni az emberi társadalomba. Elvégre erre terveztek.